

บรรณานุกรมภาษาไทยกฎหมาย

กฎหมายตราสามดวง

ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127

พระราชบัญญัติค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471

พระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช 2478

พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

หนังสือ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

บัญชา มินทรชินทร์, "โสเภณีกรุงเทพฯและชนบท" เอกสารสภาการศึกษาวิจัยแห่งชาติ ส.ภ.ที่ 22 พ.ศ. 2504.

คณะอนุกรรมการวิจัยความผิดเกี่ยวกับเพศ, ความผิดเกี่ยวกับเพศ พ.ศ. 2509, รายงานวิจัย, สภาวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2509.

กิตติ เสรีบุตร, พล.ต.ต., "รัฐกับการควบคุมการค้าประเวณี" รายงานวิจัย, วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร พ.ศ. 2516-2517.

ก่อเกียรติ เอี่ยมบุตรลบ, ส.ต.อ., "ทัศนคติของข้าราชการตำรวจกองปราบปรามที่มีต่อการจดทะเบียนโสเภณี", รายงานวิจัย, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 6 พฤศจิกายน 2521.

วันชัย ศรีนวลนัด, ร.ต.อ., "ทัศนคติของนายตำรวจต่อปัญหาโสเภณี", รายงานวิจัย, คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 3 พฤศจิกายน 2521.

เทพนม เมืองแมน, รัช., "ความรู้ ทัศนคติ การปฏิบัติการด้านการวางแผนครอบครัว การตั้งครรภ์ การทำแท้ง กามโรค และการติดยาเสพติดของหญิงบริการอาบอบนวด ในเขต กทม. 1,000 คน", รายงานวิจัย, พ.ศ. 2523.

บุญส่ง เผ่าทรง, ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, วิทยานิพนธ์, คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2504.

บุตร ประดิษฐ์วิชัย, นายแพทย์, ปัญหาสังคมและหญิงงาม, โอเดียนสโตร์, พ.ศ. 2503.

กองวิจัยและวางแผนกรมตำรวจ, การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม, สภาพและสาเหตุของอาชญากรรม, เอกสารประกอบการสัมมนา. กรมประชาสัมพันธ์, การศึกษาเรื่องการค้าสตรีและการโสเภณี, เอกสารโรเนียวลำดับที่ 23 เล่มที่ 2/2506.

กุศล สุจรรยา, ภูมิหลังของคณิกา, โอเดียนสโตร์.
ชัย เรื่องศิลป์, ประวัติศาสตร์ไทย สมัย 2352-2452 ตอนที่ 1 ด้านสังคม, บ้านเรื่องศิลป์, มิถุนายน 2517

อรัญ สุวรรณบุบผา, หลักอาชญาวิทยา, ไทยวัฒนาพานิช, กทม. พ.ศ. 2518.
จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายกฎหมายอาญา, จัดพิมพ์โดยเนติบัณฑิตยสภา สำนักพิมพ์แสงทองการพิมพ์ กทม. พ.ศ. 2521.

อุททิศ แสนโกสิก, อุททิศอนุสรณ์, อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ดร.อุททิศ แสนโกสิก, วันที่ 23 มีนาคม 2515.

ประเสริฐ แยมกลิ่นผึ้ง, พฤติกรรมผีนสังคม, เอกสารโรเนียว, คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำเรึง สิงหะวาระ, พ.ต.ท., ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี เล่ม 3, เอกสารโรเนียว.

กองประชาสัมพันธ์มาอาชีพสงเคราะห์, สรุปกิจการสถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด, กรมประชาสัมพันธ์, กระทรวงมหาดไทย, พ.ศ. 2522.

สนิท สัมครการ, สังคมและวัฒนธรรมของภาคเหนือประเทศไทย, เอกสารวิชาการของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ชุดสะท้อนชีวิตในสังคม เล่ม 1, พ.ศ. 2521.

กองสัมมนาอาชีพ, โสเภณีควรจะจดทะเบียนหรือไม่, กรมประชาสัมพันธ์ ปีที่ 20 ฉบับที่ 129 กันยายน 2518.

วิทยา วรรณธรรม, โสเภณีกับกฎหมาย, เสี่ยงกฎหมาย ปีที่ 1 ฉบับปฐมฤกษ์, 15 มกราคม 2518.

- ชวน หลีกภัย, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์,
วารสารกฎหมาย, คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 2
ฉบับที่ 3 มีนาคม 2532.
- เสริมศักดิ์ เทพาคำ, ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงนครโสเภณีกับสังคมและกฎหมาย,
กองสันนาอาชีวะ กรมประชาสัมพันธ์, เอกสารโรเนียว.
- ชุมพล โลหะชาละ, พล.ต.ท., ปัญหาการล่อลวงหญิงไปเพื่อการค้าอันเป็นภัยต่อ
สังคม พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีกับสังคมไทยปัจจุบัน หญิงที่
ถูกล่อลวงและปัญหาโสเภณี ทศนะเกี่ยวกับการค้าประเวณีในอเมริกา
หญิงกับแนวโน้มในการเกิดอาชญากรรม, อักษรสยามการพิมพ์,
พระนคร, 2514.
- สกลสัตยากร, หลวง, ความรู้เบื้องต้นในอาชญาวิทยา, นิติสารสิน ปีที่ 8 เล่ม 12
เฉลิมพล สัตถาภรณ์, ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย, คณะรัฐประศาสนศาสตร์,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2508.
- ข่าวสารการประชาสัมพันธ์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 1-6 พ.ศ. 2509.
- ไพโรจน์ สิตปรีชา, การศึกษาสภาพการทางสังคมของโสเภณีกับมาตรการทาง
กฎหมาย, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2513.
- กองวิจัยสังคมศาสตร์, รายงานย่อผลการวิจัยในสาขาต่าง ๆ ด้านสังคมศาสตร์,
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517.
- กองวิจัยและประเมินผล, สภาพชีวิตและปัญหาของหญิงประเวณี อ.เมือง จังหวัด
อุดรธานี, กรมการนิเทศน์, กระทรวงมหาดไทย.
- กรมประชาสัมพันธ์, การดำเนินงานสถานสงเคราะห์หญิงโสเภณี กระทรวง
มหาดไทย, เอกสารโรเนียวลำดับที่ 23 มีนาคม 2515.
- ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ, สถานการณ์โรคเอดส์ใน
ประเทศไทย (ถึง วันที่ 30 มิถุนายน 2532). (เอกสารอัดสำเนา)
- มัทยา จิตติรัตน์, ร.ศ., คำอธิบายกฎหมายอาญาทั่วไป, พิมพ์โดยคณะนิติศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2529.

เอกสารอื่น ๆ

ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ, อัตราการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มประชากรต่าง ๆ, 2532. (เอกสารอัดสำเนา)

ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ กรมควบคุมโรคติดต่อ, มาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ, เอกสารองค์การอนามัยโลก.

กรุงเทพมหานคร, การประชุมคณะกรรมการควบคุมโรคเอดส์ของกรุงเทพมหานครครั้งที่ 4/2532 ณ ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2532.

ชงชัย อุ่นเอกลาภ, ผลการตรวจโลหิตในกลุ่มผู้ที่ยาเสพติดชนิดฉีด โรงพยาบาลชัยภูมิ, สิงหาคม 2532 (ติดต่อส่วนตัว).

คณะอนุกรรมการบริหารด้านประสานงานและติดตามผล, การประชุมคณะผู้บริหารโครงการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ กระทรวงสาธารณสุข ห้องประชุม 1 สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2532.

กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ, ผลการสำรวจแหล่งแพร่โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ระหว่างวันที่ 1-12 มกราคม 2532, (เอกสารอัดสำเนา).

ฝ่ายนิเทศงานและประเมินผล กองกามโรค. จำนวนชายบริการในประเทศไทย, 2532 (ข้อมูลไม่ได้ตีพิมพ์).

ศูนย์ป้องกันและควบคุมโรคเอดส์, การสัมมนาเรื่องรูปแบบบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดเพื่อควบคุมโรคเอดส์, ข่าวสารโรคเอดส์ 2531 ; (8) : 1-4.

กระทรวงสาธารณสุข, โครงการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์ กระทรวงสาธารณสุข, 2532 (เอกสารอัดสำเนา).

บทความ

ไว้อัด, สุดปลายทางที่หาญใหญ่, ตกแต่ง, วารสารรายเดือน, ปีที่ 1 ฉบับที่ 6 พฤศจิกายน 2521.

มังกรห้าเล็บ, สวัสดิเวลาเช้า, หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 3 วันที่ 24 กันยายน 2523.

เศรษฐสยาม, หญิงขายบริการแรงงานที่ถูกกดขี่, สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 36 วันอาทิตย์ที่ 1 มีนาคม 2524.

เปลว สีเงิน, โสเภณีแห่งชาติ, หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 5 วันที่ 17 มีนาคม 2521.

สอง ลิขิต, โสภณเปิดใจ, หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 3 วันที่ 25 เมษายน 2524.
 ปรัชญา พาทย์, เมืองกาม, หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 9 วันที่ 26 เมษายน 2524.
 วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล, โสภณชายเป็นอาชญากรหรือไม่, สยามรัฐสัปดาห์
 วิจารณ์ ปีที่ 37, หน้า 5 วันที่ 7 มีนาคม 2530.
ไทยรัฐรวมไทยต้านภัยเอดส์, หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, หน้า 17 วันที่ 1 กันยายน
 2533.

สัมภาษณ์

นายมีชัย วีระไวทยะ, รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี, วันที่ 19 ธันวาคม
 2533.

ธีระ รามสูต, นายแพทย์, อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข
 วันที่ 19 ธันวาคม 2533.

Kirby, Michael, President, Court of Appeals, Supreme Court
 Sydney Australia, วันที่ 19 ธันวาคม 2533.

ผู้กระทำการค้าประเวณี ณ สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ กรุงเทพมหานคร
 วันที่ 27 มีนาคม 2534.

นักศึกษาที่ทำงานในสถานบริการแห่งหนึ่ง ณ ซอยชนิยะ ถนนสุรวงศ์,
 เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร, วันที่ 28 มีนาคม 2534.

ผู้ใช้บริการของสถานประกอบการต่าง ๆ ย่าน สี่ลมและสุรวงศ์ เขตบางรัก
 กรุงเทพมหานคร, วันที่ 28 มีนาคม 2534.

ภาษาอังกฤษ

Architect 110 Ltd.Part., Preliminary Tourism Development
 Study of Songkhla / Had-Yai, Final Report Vol.I,II,
 Electrowatt Engineering Services Ltd., Oct 1979.

United Nations, International Review of Criminal Policy,
 No.5, January 1954.

Andra Medea and Kathleen Thompson, Against Rape, Farrar,
 Straus and Gironx : New York, 1974.

Fernando Henriques, Dr., Prostitution and Society, Survey
 Report, The Citadel Press, New York, 1959.

- George A. Lundberg, Charence C. Schrag and Otto M. Larsen, Sociology, N.Y. Harper and Row. 3rd ed. 1963.
- Robert K. Merton, Social Theory and Social Structure New York, 1968.
- William Graham Sumner, Sociology, New York Harper and Row, 1968.
- Giottelieb Ms, Schanker HM, Fan PT, Saxon A, Weisman Do, and Pozaski I. Pneumocystis pneumonia - Los Angeles. MMWR 1981; 30(21): 250-2.
- Chin J, Mann JM., The global patterns and prevalence of AIDS and HIV infection, AIDS 1988 ; 2(suppl 1): S247-S252.
- Surveillance, Forecasting and Impact Assessment Unit, Global Programme on AIDS, World Health Organization, Future trend in HIV/AIDS: Delphi projection, 1988, (Type written).
- World Health Organization, Acquired Immunodeficiency Syndrome (AIDS)- data as at 30 June, 1989, Wkly Epidem Rec 1989 ; 64 : 205-6.
- World Health Organization, Global AIDS factfile, Geneva : World Health Organization, July 1989 :1-2.
- WHO Global Programme on AIDS, Update, AIDS cases reported Unit (SFI), May 1989, Geneva: World Health Organization, 1989 : 8.
- Heyward WL, Curran JW., The epidemiology of AIDS in the U.S., Scientific American 1988 : 259 : 52-9.
- World Health Organization, Acquired Immunodeficiency Syndrome (AIDS)-Surveillance update to 31 March 1989 in the WHO European Region, Wkly Epidem Rec 1989 ; 64 : 221-4.
- Quinn TC, Mann JM, Curran JW et al. AIDS in Africa, an epidemiologic paradigm. Science 1986 : 234-63.

- Soda K, Fokutomi K, Kitamura T, Shimada K, Nishioka K, Morio S, Prediction of future trend of AIDS and HIV infection in Japan, The First Scientific Meeting of Panel on AIDS US - Japan Cooperative Medical Science Program, Tokyo, Dec 1988.
- WHO Global Programme on AIDS, Report on the Informal Intergional Consultation on Developing and Epidemiologically Based Strategy for Control of AIDS/HIV in Asia, New delhi, India, 6-8 June 1988. Geneva : World Health Organization, 1988: 11.
- World Health Organization, Guidelines for the development of a national AIDS prevention and control programme, Geneva: World Health Organization, 1988: 5-7.
- American Public Health Association (1989), The 1989 Manual of Tests for Syphilis, Washington, DC: American Public Health Association (in press).
- Bartolini, A. et al. (1989) Absence of HIV infection in low - and high - risk groups in the Santa Cruz region, Bolivia (letter), AIDS 3 (3): 184-185.
- Bayer, R. (1989) Private Acts, Social Consequences: AIDS and the Politics of Public Health, New york: Free Press.
- Centers for Disease Control (1983), Penicillinase - producing - Neisseria gonorrhoea - Los Angeles, Morbidity and Mortality Weekly Report 32: 181-3.
- Centers for Disease Control (1987a), Antibody to human immunodeficiency virus in female prostitutes, Morbidity and Mortality Weekly Report 36: 157-61.
- Centers for Disease Control (1987b), Public health service guidelines for counselling and antibody testing to prevent HIV infection and AIDS, Morbidity and Mortality Weekly Report 36: 509-15.

- Darrow, W.W. (1984), Prostitution and sexually transmitted diseases, in K.K Holmes, P.-A. Mardh, P.F. Sparring, and P.J. Weisner (eds) Sexually Transmitted Diseases, New York: Mc Graw-Hill, pp.109-15.
- Midanik, L. (1982a), The validity of self-reported alcohol consumption and alcohol problems: a literature review, British Journal of Addiction 77: 357-82.
- Morgan Thomas, R., Plant, M.A. Plant M.L., and Sales, D. (1989), AIDS risks amongst sex industry workers: some initial results from a Scottish study, British Medical Journal 299: 184-9.
- Alexander, P. (1988), Prostitutes Prevent AIDS : a Manual for Health Education, California: California Prostitutes, Education Project.
- Centers for Disease Control (1988), Morbidity and Mortality Monthly Report, 29 January.
- Coutinho, R.A. and Van der Helm, T. (1986), Green aanwijzingen voor LAV/HTLV III onder prostituees in Amsterdam die geen drugs gebruiken, Nederlandse Tijdschrift Voor Geneeskunde 13: 508.
- First World Whores, Congress (1985), Amsterdam.
- National Committee on AIDS and Prostitution, Amsterdam: Working Group on AIDS and Prostitution.
- Van den Hoek, J.A.R., Coutinho, R.A., Van Haastrecht, H.J.A., Van Zadelhoff, A.W., and Goudsmit, J. (1987), Prevalence and risk factors of HIV infection among drug users and drug using prostitutes in Amsterdam, AIDS 2: 55-60.
- Dai Harris and Richard Haigh, AIDS: A Guide to the Law, Medico-legal aspects of AIDS, Collin A.M.E. d'Eca, 1990: 7-19.

Dagmar Hedrich, "Female drug users in Frankfurt", AIDS, Drugs, and Prostitution, (London and New York: Tavistock/Routledge, 1990), pp. 163.

World Health Organization, Guidelines for the development of national AIDS prevention and control programme, Geneva 1988: pp. 5-6.

ภาคผนวก

ภาคผนวก (ก)

ร่างพระราชบัญญัติโรคเอดส์

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติโรคเอดส์

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยโรคเอดส์

เหตุผล

โดยที่โรคเอดส์ได้แพร่ระบาดอย่างกว้างขวางในประเทศไทยและทั่วโลก และการระบาดของโรคเอดส์มีลักษณะแตกต่างจากโรคติดต่ออื่น ๆ เป็นเหตุให้ไม่สามารถนำมาตรการควบคุมและป้องกันโรคตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมาใช้บังคับได้ จึงจำเป็นต้องออกพระราชบัญญัตินี้

(ร่าง)

พระราชบัญญัติ

โรคเอดส์

พ.ศ.

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยโรคเอดส์

.....
.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโรคเอดส์ พ.ศ."

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 บรรดากฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่นที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

(1) "โรคเอดส์" หมายความว่า โรคอันเกิดจากไวรัสชื่อ ฮิวแมน อิมมิวโนเดเฟซิเียนซี (Human Immunodeficiency Virus)

(2) "การตรวจโรค" หมายความว่า การตรวจโรคเอดส์ ตามกรรมวิธีของการประกอบวิชาชีพเวชกรรม และให้หมายความรวมถึงการเจาะเลือดเพื่อตรวจโรคเอดส์หรือการกระทำอื่นใดเพื่อตรวจโรคเอดส์ ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(3) "ผู้ติดเชื้อ" หมายความว่า ผู้ที่มีผลการตรวจโรคยืนยันได้ว่าติดเชื้อโรคเอดส์ และผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมได้วินิจฉัยแล้วว่า เป็นผู้ติดเชื้อโรคเอดส์

(4) "ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ" หมายความว่า ผู้ที่มีผลการตรวจโรคอันมีเหตุเป็นที่สงสัยว่าติดเชื้อโรคเอดส์ และผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมได้วินิจฉัยแล้วว่า เป็นผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อโรคเอดส์

(5) "กลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์" หมายความว่า กลุ่มบุคคลที่มีโอกาสติดเชื้อโรคเอดส์มากกว่าบุคคลทั่วไปเนื่องจากมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์

(6) "สถานพยาบาล" หมายความว่า สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล และให้หมายความรวมถึงสถานพยาบาลของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานอื่นใดของรัฐ และสภาวิชาชีพ

(7) "สถานพยาบาลเฉพาะ" หมายความว่า สถานพยาบาลที่รัฐมนตรีประกาศให้เป็นสถานพยาบาลเพื่อตรวจและบำบัดรักษาโรคเอดส์

(8) "สถานสงเคราะห์พิเศษ" หมายความว่า สถานที่ซึ่งรัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นสถานบำบัด รักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดเชื้อ

(9) "เจ้าพนักงานสาธารณสุข" หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่ตรวจตราดูแล และรับผิดชอบในการสาธารณสุขที่รัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้หมายรวมถึงเจ้าพนักงานอื่นที่รัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวด้วย

(10) "พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(11) "คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์

(12) "อชิบดี" หมายความว่า อชิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ หรือผู้ซึ่งอชิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อมอบหมาย

(13) "ผู้ว่าราชการจังหวัด" หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับจังหวัดที่อยู่ในเขตอำนาจ แต่ไม่รวมถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

(14) "รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวง ออกประกาศ หรือกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา 6 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนด

- (1) สถานพยาบาลเฉพาะ
- (2) สถานสงเคราะห์พิเศษ
- (3) ลักษณะของอาชีพที่ห้ามประกอบ การ ตามมาตรา 31 (3)
- (4) หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการเปิดเผยข้อมูลของผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อตามมาตรา 32 วรรคสอง
- (5) หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการดูแล บำบัดรักษา การควบคุมและป้องกันการแพร่เชื้อโรคในสถานพยาบาล สถานพยาบาลเฉพาะ และสถานสงเคราะห์พิเศษ ตามมาตรา 35
- (6) หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการให้หรือรับเลือด น้ำเหลือง หรือของเหลวอื่นใด ๆ อสุจิ เนื้อเยื่อหรืออวัยวะอื่นใดตามมาตรา 36
- (7) หลักเกณฑ์การป้องกันโรคเอดส์ของสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือสถานประกอบกิจการที่อาจเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคเอดส์ตามมาตรา 37

หมวดที่ 1

คณะกรรมการการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์

มาตรา 7 ให้มีคณะกรรมการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการแพทย์หรือผู้แทน อธิบดีกรมอนามัยหรือผู้แทน อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์หรือผู้แทน เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาหรือผู้แทน อธิบดีกรมการปกครองหรือผู้-

แทน อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้แทน อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์หรือผู้แทน อธิบดีกรมราชทัณฑ์หรือผู้แทน อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์หรือผู้แทน เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดหรือผู้แทน ผู้แทนกระทรวงกลาโหม ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้แทนสำนักงานประมาณ เป็นกรรมการโดยตำแหน่งกับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการอีกไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินเจ็ดคน

ให้อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อเป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้ประธานกรรมการโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ แต่งตั้งข้าราชการสังกัดกรมควบคุมโรคติดต่อหนึ่งคน เพื่อดำรงตำแหน่งกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา 8 กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา 9 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 8 กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) รัฐมนตรีให้ออก
- (4) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (5) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือบุคคลผู้เสมือนไร้ความสามารถ
- (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิอื่นเป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

มาตรา 10 การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 11 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ให้คำแนะนำ หรือความเห็นต่อรัฐมนตรีในด้านนโยบาย และมาตรการในการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์
- (2) เสนอแผนงานหรือโครงการควบคุม ป้องกัน และบำบัดรักษาโรคเอดส์ต่อรัฐมนตรี
- (3) ประเมินสภาพการแพร่เชื้อของโรคเอดส์
- (4) ประสานงาน ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติตามแผนงานหรือโครงการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์
- (5) ให้คำแนะนำ หรือความเห็นต่อรัฐมนตรี เพื่อให้มีการปรับปรุงการปฏิบัติการ แผนงานหรือโครงการของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์
- (6) ให้คำแนะนำ หรือความเห็นต่อรัฐมนตรี ในการออกประกาศตามมาตรา 6
- (7) กำหนดระเบียบการรับเงิน จ่ายเงิน เก็บรักษาเงินตามมาตรา 20 และการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุนต่อต้านโรคเอดส์ตามมาตรา 21 ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง
- (8) อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้
- (9) เรื่องอื่นตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา 12 แผนงานหรือโครงการควบคุม ป้องกัน และบำบัดรักษาโรคเอดส์ ตามมาตรา 11(2) อย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังนี้

- (1) แผนงานหรือโครงการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์แก่ประชาชน
- (2) แผนงานหรือโครงการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์และหน่วยงานที่รับผิดชอบ ทั้งในราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ตลอดจนการมีส่วนร่วมของเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
- (3) ประเมินการดำเนินงานประมาณของแต่ละแผนงานหรือโครงการ

(4) วิธีปฏิบัติราชการตามแผนงาน หรือโครงการอันจำเป็นเพื่อ
การประสานงานในระหว่างส่วนราชการ

มาตรา 13 ให้รัฐมนตรีเสนอแผนงานหรือโครงการควบคุม ป้องกัน
และบำบัดรักษาโรคเอดส์ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ

มาตรา 14 ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อ
ปฏิบัติราชการตามที่คณะกรรมการมอบหมายและให้นำความในมาตรา 10 มาใช้บังคับ
แก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา 15 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการ
และคณะกรรมการ มีอำนาจสอบถามความเห็นหรือข้อมูลตลอดจนเรียกเอกสาร
หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากส่วนราชการต่าง ๆ และให้มีอำนาจออกคำสั่งเป็น
หนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้อง
หรือสิ่งใดมาเพื่อประกอบพิจารณา

หมวด 2

กองทุนต่อต้านโรคเอดส์

มาตรา 16 ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งในกระทรวงสาธารณสุข
เรียกว่า "กองทุนต่อต้านโรคเอดส์" เพื่อประโยชน์ดังต่อไปนี้

(1) ส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์
การควบคุม ป้องกันโรค และมาตรการฟื้นฟูสถานและบำบัดรักษาผู้ติดเชื้อ

(2) เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ประชาชน

(3) ตรวจ บำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดเชื้อ หรือผู้ต้อง
สงสัยว่าติดเชื้อที่มีฐานะยากจน

(4) ช่วยเหลือหรือส่งเสริมอาชีพสำหรับผู้ติดเชื้อ หรือผู้ต้องสงสัย
ว่าติดเชื้อ

(5) จัดทำแผนงานหรือโครงการเพื่อการควบคุมป้องกันและบำบัด
รักษาโรคเอดส์

(6) กระทำการอื่นที่จำเป็นเพื่อการควบคุมป้องกันโรคเอดส์

(7) เป็นค่าตอบแทนพิเศษแก่เจ้าหน้าที่สถานพยาบาลของส่วนราชการ
การ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น-

ถิ่น หน่วยงานอื่นใดของรัฐ และสภาวิชาชีพไทย ที่รับผิดชอบในการตรวจโรค บำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ

มาตรา 17 กองทุนต่อต้านโรคเอดส์ ประกอบด้วย

- (1) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (2) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้
- (3) เงินอุดหนุนหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากต่างประเทศรวมทั้งองค์กร

ระหว่างประเทศ

(4) เงิน ทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์จากกิจกรรมที่จัดขึ้น เพื่อสนับสนุนกองทุนต่อต้านโรคเอดส์

(5) เงินและทรัพย์สินอื่น ๆ ที่ตกเป็นของกองทุนต่อต้านโรคเอดส์

(6) ดอกผลจากเงินหรือทรัพย์สินอื่น ตาม (1) (2) (3) (4)

และ (5)

มาตรา 18 เงินกองทุนต่อต้านโรคเอดส์ตามมาตรา 17 ไม่ต้อง นำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แก่แผ่นดิน

มาตรา 19 เงินกองทุนต่อต้านโรคเอดส์ให้จ่ายเฉพาะเพื่อดำเนิน การให้เป็นไปตามประโยชน์ในมาตรา 16 และเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน กองทุนต่อต้านโรคเอดส์

การจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษแก่เจ้าหน้าที่ตามมาตรา 16 (7) ให้ เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 20 การรับเงิน การจ่ายเงิน และการเก็บรักษาเงินกอง ทุนต่อต้านโรคเอดส์ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็น ชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 21 การจัดหาผลประโยชน์ของกองทุนต่อต้านโรคเอดส์ให้ เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

มาตรา 22 ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีงบประมาณให้คณะกรรมการ เสนอบคูล และรายงานการรับจ่ายเงินของกองทุนต่อต้านโรคเอดส์ ของปีงบประมาณที่ล่วงมาแล้วซึ่งสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจสอบรับรองต่อ

รัฐมนตรี เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

งบดุลและรายงานการรับจ่ายเงินดังกล่าวให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด 3

การควบคุมและป้องกันโรคเอดส์

มาตรา 23 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์ ให้บุคคลดังต่อไปนี้ แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุข พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี

(1) ในกรณีที่พบผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อในบ้านหรือสถานที่ใดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้าน ผู้ที่อยู่ในบ้าน ผู้ควบคุมดูแลสถานที่ หรือแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล

(2) ในกรณีที่ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อในสถานพยาบาลหรือสถานพยาบาลเฉพาะ ให้เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลหรือสถานพยาบาลเฉพาะแล้วแต่กรณี

(3) ในกรณีที่ได้มีการขึ้นสูตรทางแพทย์ตรวจพบผู้ติดเชื้อ หรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ให้เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการขึ้นสูตรทางการแพทย์

เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้รับแจ้งเก็บ และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 24 ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้บุคคลดังต่อไปนี้ ได้รับการตรวจโรคหรือได้รับการปฏิบัติทางการแพทย์อื่น ๆ ภายในเวลาที่กำหนด

(1) ผู้อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรค เช่น ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ผู้กระทำการค้าประเวณี หรือผู้มีพฤติการณ์สำส่อนทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์หรืออาจแพร่โรคเอดส์ได้ง่าย

(2) ผู้สัมผัสโรค เช่น ผู้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ติดเชื้อ หรือบุตรที่คลอดจากมารดาซึ่งเป็นผู้ติดเชื้อ

(3) ผู้ถูกควบคุมหรือคุมขัง

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า เลือด น้ำเหลือง หรือของเหลวอื่นใดที่สามารถตรวจสอบได้โดยวิธีทางการแพทย์ที่อยู่ในครอบครองของรัฐหรือเอกชนมีเชื้อไวรัสอันอาจทำให้เกิดโรคเอดส์ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจเลือด น้ำเหลือง หรือของเหลวนั้นได้

มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขสอบถามประวัติ และข้อมูลอันจำเป็นของผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ รวมทั้งให้คำแนะนำในการปฏิบัติตน และให้ความรู้ด้านการสุขศึกษาแก่บุคคลดังกล่าว แล้วรายงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีแล้วแต่กรณีทราบ เพื่อพิจารณากำหนดการใช้มาตรการควบคุมป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์ตามมาตรา 27 มาตรา 28 หรือมาตรา 29

มาตรา 27 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมป้องกัน และบำบัดรักษาโรคเอดส์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ให้มารับการตรวจโรค ชั้นสูตรทางแพทย์ บำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพในสถานพยาบาลหรือสถานที่ใด ในวันและเวลาตามที่กำหนดไว้ในคำสั่งนั้น ทั้งนี้ตามระยะเวลาที่เห็นสมควร

(2) ต้องแจ้งการไปจากถิ่นที่อยู่เกินหนึ่งเดือน การย้ายภูมิลำเนา หรือการออกนอกราชอาณาจักรให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขทราบล่วงหน้าเป็นเวลาเจ็ดวันก่อนการเดินทาง

มาตรา 28 ในกรณีที่ผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ผ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 27 (1) หรือ (2) โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) นำตัวบุคคลดังกล่าวมาทำการตรวจโรค ชั้นสูตรทางแพทย์ บำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพในสถานพยาบาลเฉพาะหรือสถานที่ใดเป็นการชั่วคราว

(2) จำกัดเขตที่อยู่ หรือห้ามเข้าเขตที่กำหนด

หากบุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งกระทำการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 27 (1) หรือ (2) อยู่เนื่อง ๆ โดยไม่มีเหตุอันสมควร กระทำการฝ่าฝืนมาตรา 31 หรือมีพฤติการณ์ที่เชื่อได้ว่าจะหลบหนีไม่ยอมเข้ารับการตรวจโรค ชั้นสูตรทางแพทย์ บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีทราบ เพื่อพิจารณาสั่งการตามมาตรา 29

มาตรา 29 เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ กระทำการดังที่กำหนดไว้ในมาตรา 28 วรรคสอง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำบุคคลดังกล่าวมาควบคุมตัวไว้ในสถานสงเคราะห์พิเศษเพื่อทำการตรวจโรค ชั้นสูตรทางแพทย์ บำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพได้ครั้งละไม่เกินหกสิบวัน และรวมกันทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

ถ้ามีเหตุสมควรอันจำเป็นจะต้องควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวไว้ในสถานสงเคราะห์พิเศษเกินกำหนดเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวันตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีมีอำนาจสั่งควบคุมตัวต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกินหกสิบวันและรวมกันทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีต่อคณะกรรมการอุทธรณ์

ในกรณีผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ผู้ใด ถูกศาลพิจารณาลงโทษจำคุก เนื่องจากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 31 ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีมีอำนาจสั่งควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวไว้ในสถานสงเคราะห์พิเศษได้ตามระยะเวลาที่เห็นสมควรแต่มิให้เกินหนึ่งปีนับแต่วันนั้นโทษ

มาตรา 30 ในระหว่างที่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขดำเนินการตามมาตรา 27 มาตรา 28 หรือ มาตรา 29 ปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่แน่ชัดจากการตรวจโรคว่าผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้ที่สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ไม่เป็นผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้ออีกต่อไป ให้มาตรการดังกล่าวที่กำลังดำเนินการอยู่เป็นอันยกเลิกไป

มาตรา 31 ห้ามมิให้ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (1) ขาย ให้ หรือกระทำการใด ๆ ในลักษณะเดียวกันซึ่งเลือด น้ำเหลืองหรือของเหลวอื่นใด เนื้อเยื่อ อสุจิหรืออวัยวะของตน แก่ผู้อื่น
- (2) ใช้เข็มฉีดยาหรือกระบอกฉีดยาร่วมกับบุคคลอื่น
- (3) กระทำการค้าประเวณี หรือประกอบอาชีพอื่นใดอันอาจเป็นการแพร่โรคเอดส์ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
- (4) ให้ผู้อื่นกระทำการเจาะเลือด ฉีดยา ผ่าตัด ทำฟัน ตรวจหรือรักษาโรคอื่นใด โดยไม่แจ้งให้ผู้นั้นทราบว่าตนเป็นผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อหรือผู้ติดเชื้อ
- (5) มีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีกำบังป้องกันการแพร่เชื้อโรค
- (6) กระทำการสมรสโดยมิได้แจ้งเป็นหนังสือให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าตนเป็นผู้ติดเชื้อหรือเป็นที่ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ
- (7) กระทำการอื่นใดอันเป็นเหตุให้โรคเอดส์แพร่หลาย

มาตรา 32 ให้ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล สถานพยาบาลเฉพาะสถานสงเคราะห์พิเศษ และส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์ เก็บรักษาข้อมูลเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อ หรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อโดยรัดกุม ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 33 ภายใต้บังคับมาตรา 23 ข้อมูลที่จัดเก็บตามมาตรา 32 ให้ถือเป็นความลับ ห้ามมิให้ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลนั้น เว้นแต่

- (1) เป็นการเปิดเผยข้อมูลโดยเจ้าพนักงานสาธารณสุข พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัด อธิบดี คณะกรรมการหรือคณะกรรมการอุทธรณ์เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
- (2) เป็นการเปิดเผยข้อมูลในระหว่างผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการบำบัดรักษาผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์
- (3) เป็นการเปิดเผยข้อมูลให้แก่คู่สมรส คู่แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ของผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม ป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์

การเปิดเผยข้อมูลตาม (1) (2) หรือ (3) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 34 ก่อนที่ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อจะพ้นจากการควบคุม หรือคุมขังตามอำนาจศาล พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ให้ผู้รับผิดชอบในการควบคุมหรือคุมขังดังกล่าวแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ

ก่อนที่ผู้ติดเชื้อ หรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อจะพ้นโทษตามคำพิพากษาของศาล หรือนั้นจากสถานสงเคราะห์ตามกฎหมายว่าด้วยปรามการค้าประเวณี ให้ผู้รับผิดชอบของหน่วยงานดังกล่าวแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เพื่อประโยชน์ในการพิจารณากำหนดการใช้มาตรการควบคุมป้องกันและบำบัดรักษาโรคเอดส์ตามมาตรา 27 มาตรา 28 หรือมาตรา 29

หมวดที่ 4

มาตรการทั่วไปในการควบคุมและป้องกันโรคเอดส์

มาตรา 35 การควบคุมและป้องกันการแพร่เชื้อโรคเอดส์ในสถานพยาบาล สถานพยาบาลเฉพาะ สถานสงเคราะห์พิเศษ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 36 การให้หรือรับเลือด น้ำเหลือง หรือของเหลวอื่นใด อสุจิ เนื้อเยื่อหรืออวัยวะอื่นใด ไม่ว่าจะได้รับค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 37 เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานประกอบกิจการใด ๆ ที่อาจเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคเอดส์ ต้องจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดการแพร่เชื้อโรคเอดส์ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา 38 เมื่อปรากฏว่าเจ้าของหรือผู้ดูแลสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานประกอบกิจการใด ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 37 หลังจากได้รับคำเตือนเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี มีอำนาจดังนี้

(1) สั่งให้เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถาน

บริการหรือสถานประกอบกิจการดังกล่าว ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา 37

(2) ประกาศให้สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือสถานประกอบกิจการดังกล่าว เป็นแหล่งเสี่ยงภัยต่อโรคเอดส์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือสถานประกอบกิจการดังกล่าวได้รับอนุญาตให้ประกอบการตามกฎหมาย ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีแจ้งให้พนักงานอัยการดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลโดยไม่ชักช้า เพื่อให้ศาลมีคำสั่งปิด

หมวด 5

สิทธิของผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ

มาตรา 39 ห้ามมิให้ผู้รับผิดชอบ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานพยาบาล สถานพยาบาล เฉพาะ ปฏิเสธไม่ดูแลบำบัดรักษาผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ โดยเหตุที่เป็นผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อนั้นไม่อยู่ในสถานที่จะเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้รับผิดชอบสถานพยาบาล หรือสถานพยาบาล เฉพาะดังกล่าว รายงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบเพื่อวินิจฉัยสั่งการให้ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ได้รับการดูแลและบำบัดรักษาในสถานพยาบาลหรือสถานพยาบาล เฉพาะอื่นใดที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นสมควร

มาตรา 40 ผู้ติดเชื้อที่เป็นหญิงมีครรภ์มีสิทธิร้องขอต่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมแผนปัจจุบัน เพื่อให้ทำแท้งและเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมดังกล่าวอย่างน้อยสองคนเห็นสมควรก็ให้ทำแท้งได้

ให้ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมซึ่งทำแท้งตามวรรคหนึ่ง รายงานให้ผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลที่มีการทำแท้งนั้นทราบภายในสามวัน และให้ผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลนั้นดังกล่าว รายงานให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีทราบโดยไม่ชักช้า

มาตรา 41 ห้ามมิให้นายจ้าง เลิกจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ เว้นแต่ลักษณะงานที่ลูกจ้างผู้นั้นรับผิดชอบอยู่อาจเป็นเหตุให้แพร่เชื้อได้ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวดที่ ๘

อรรถธรณ

มาตรา 42 ให้มีคณะกรรมการอรรถธรณประกอบด้วยปลัดกระทรวง
 สาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ รองปลัดกระทรวงมหาดไทยซึ่งปลัดกระทรวง
 มหาดไทยมอบหมาย รองอธิบดีกรมอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการมอบหมาย รองอธิบดี
 กรมประชาสัมพันธ์ซึ่งอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์มอบหมาย ผู้แทนแพทยสภา
 และผู้แทนสภาการพยาบาล เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง กับกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
 ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านกฎหมาย การสาธารณสุข หรือ
 การบริหารราชการแผ่นดินอีกไม่น้อยกว่าสามคนแต่ไม่เกินเจ็ดคนเป็นกรรมการ
 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง จะต้องไม่เป็นข้าราชการประจำ
 ให้คณะกรรมการอรรถธรณเลือกกรรมการ เพื่อดำรงตำแหน่งเลข
 านุการและอาจเลือกกรรมการเพื่อดำรงตำแหน่งอื่นได้ตามความจำเป็น

มาตรา 43 ให้นำความในมาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 และ
 มาตรา 14 มาใช้บังคับกับคณะกรรมการอรรถธรณโดยอนุโลม

มาตรา 44 บุคคลตามมาตรา 45 (1) มีสิทธิอุทธรณเป็นหนังสือ
 ต่อคณะกรรมการอรรถธรณได้ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

การอุทธรณตามวรรคหนึ่งต้องกระทำภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือ
 ควรรู้ถึงเหตุอุทธรณ และการอุทธรณดังกล่าว ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการปฏิบัติตาม
 พระราชบัญญัตินี้

มาตรา 45 เรื่องอุทธรณที่คณะกรรมการอรรถธรณจะรับไว้พิจารณา
 ได้ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) เป็นเรื่องและผู้ติดเชื่อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื่อ หรือคู่สมรส บิดา
 มารดา ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เยาว์ หรือบุตรของบุคคลดังกล่าวได้รับความ
 เตือดร้อนหรือเสียหาย และ

(2) ความเตือดร้อนหรือเสียหายตาม (1) นั้น เนื่องมาจากเจ้า
 พนักงานสาธารณสุข พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี กระทำ
 การนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือขัดหรือไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือกระทำการโดย
 ไม่สุจริตหรือโดยไม่มีเหตุอันสมควร

มาตรา 46 ในการพิจารณาอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการอุทธรณ์มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (1) มีหนังสือสอบถามหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นในเรื่องอุทธรณ์
- (2) ให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องส่งวัตถุ เอกสารหรือพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือส่งผู้แทนหรือเจ้าหน้าที่มาชี้แจงหรือให้ถ้อยคำประกอบการพิจารณา
- (3) มีหนังสือเรียกให้ผู้อุทธรณ์ นำพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณา
- (4) ออกคำสั่งเป็นหนังสือ เรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอุทธรณ์ มาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณา

มาตรา 47 การพิจารณาอุทธรณ์ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็ว แต่ทั้งนี้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้อุทธรณ์ เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องมีโอกาสชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงของตนเองด้วย

มาตรา 48 ในการพิจารณาอุทธรณ์ ถ้าคณะกรรมการอุทธรณ์เห็นสมควรจะกำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้ผู้อุทธรณ์เป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัย ไม่ว่าจะมีความร้องขอจากผู้อุทธรณ์หรือไม่ก็ได้

มาตรา 49 คำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ต้องระบุ

- (1) ชื่อผู้ยื่นอุทธรณ์และความสัมพันธ์กับบุคคลตามมาตรา 44 (1)
- (2) ข้อเท็จจริงและเหตุแห่งการอุทธรณ์
- (3) เหตุผลแห่งคำวินิจฉัย

มาตรา 50 เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์วินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องใดแล้ว ให้คณะกรรมการอุทธรณ์เสนอคำวินิจฉัยต่อรัฐมนตรีภายในเจ็ดวันนับแต่ได้มีการวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา 51 เมื่อรัฐมนตรีได้รับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์แล้ว ให้รัฐมนตรีวินิจฉัยสั่งการโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่รัฐมนตรีไม่เห็นชอบด้วยกับคำวินิจฉัยที่ส่งมาไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งการได้ตามที่เห็น

สมควร พร้อมทั้งแสดงเหตุผลแห่งการสั่งการนั้นไว้ด้วย
การวินิจฉัยของรัฐมนตรีตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด

หมวด 7

อำนาจหน้าที่ของเจ้านักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 52 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจเข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกเอกสาร หรือหลักฐานใด ๆ จากเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา 53 ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ เจ้านักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวเจ้านักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 54 ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้านักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้านักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด 8

บทกำหนดโทษ

มาตรา 55 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการหรือคณะกรรมการอุทธรณ์ที่สั่งตามมาตรา 15 หรือมาตรา 46 (4) โดยไม่มีเหตุอันสมควร ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 56 เจ้านักงาน ผู้ชู้ในบ้าน ผู้ควบคุมดูแลสถานที่ แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลหรือสถานพยาบาลเฉพาะ หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการขึ้นสูตรทางแพทย์ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 ต้อง

ระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 57 ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้ถูกควบคุมหรือคุมขังตามมาตรา 24(1) หรือ (3) ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา 24 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 58 ผู้สัมผัสโรคเอดส์ตามมาตรา 24(2) ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา 21 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 59 ผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา 27 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 60 ผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา 28(2) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 61 ผู้ติดเชื้อ ผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อ ผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ หรือผู้สัมผัสกับผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ผู้ใด หลบหนีจากสถานสงเคราะห์พิเศษตามมาตรา 29 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 62 ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อผู้ใด กระทำการฝ่าฝืนมาตรา 31(1) (2) (3) (4) (5) หรือ (7) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 63 ผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้อผู้ใด กระทำการฝ่าฝืนมาตรา 31(6) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 64 ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลหรือสถานพยาบาลเฉพาะผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 หรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา 35 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 65 ผู้ใดเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้ออันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 33 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 66 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามประกาศของคณะรัฐมนตรีตามมาตรา 36 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 67 เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานบริการหรือสถานประกอบกิจการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 37 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 68 ผู้รับผิดชอบหรือเจ้าหน้าที่ในสถานพยาบาล หรือสถานพยาบาลเฉพาะผู้ใด ฝ่าฝืนมาตรา 39 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 69 ผู้รับผิดชอบหรือเจ้าหน้าที่ในสถานพยาบาล หรือสถานพยาบาลเฉพาะ หรือผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรมผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 39 วรรคสอง หรือมาตรา 40 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท

มาตรา 70 นายจ้างผู้ใดเลิกจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ติดเชื้อหรือผู้ต้องสงสัยว่าติดเชื้ออันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 41 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา 71 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติกรตามมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา 72 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษปรับสถานเดียว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้

บทเฉพาะกาล

มาตรา 73 ให้นำบรรดากฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

ภาคผนวก (ช)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี
พ.ศ.

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมานานแล้ว บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เนื่องจากการค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้ทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ซึ่งด้อยสติปัญญาและการศึกษา สมควรเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้นได้รับการส่งเสริมแทนการลงโทษ ไม่ว่าจะเป็นการให้การบำบัดรักษาโรค การอบรม หรือการฝึกอาชีพ และในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปรามการค้าประเวณีและเพื่อคุ้มครองบุคคลโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงมาเพื่อการค้าประเวณี สมควรเพิ่มโทษบุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของผู้อื่น นอกจากนั้นในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวนหรือแนะนำตัวโดยทางสื่อมวลชน ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย สมควรกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดต้องโทษระวางจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ปราคการค้าประเวณี
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการปราคการการค้าประเวณี

.....
.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการปราคการการค้าประเวณี พ.ศ. "

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติปราคการการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการส่ำสอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

"สถานการค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นกระทำการค้าประเวณี โดยจะจัดให้มีผู้กระทำการค้าประเวณี ณ ที่นั้นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงสถานที่ที่จัดไว้สำหรับใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณี

"สถานสงเคราะห์" หมายความว่า สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ

"การสงเคราะห์" หมายความว่า การรักษาโรค การอบรม หรือการฝึกอาชีพ

"ผู้รับการสงเคราะห์" หมายความว่า ผู้ซึ่งศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์

"อชิปดี" หมายความว่า อชิปดีกรมประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา 5 ผู้ใดเพื่อการค้าประเวณี กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเข้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด อันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน

(๒) โฆษณา ชักชวน หรือแนะนำตัว โดยทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี

(๓) เตรีงเตร่หรือคอยอยู่ตามถนนหรือสาธารณสถาน ในลักษณะหรืออาการที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี

(๔) เข้าไปมีวสุมในสถานการค้าประเวณี

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 6 ผู้ใดกระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 7 ผู้ใดเพื่อผลประโยชน์ใด ๆ จัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เป็นการจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองกึ่งหนึ่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา 8 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท

มาตรา 9 ผู้ใดหวังเหี้ยม กักขัง หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย จัดหรือยินยอมให้บุคคลใดหวังเหี้ยม กักขัง หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายเพื่อการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงเก้าหมื่นบาท

มาตรา 10 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการผู้ใด จัดหรือยินยอมให้บุคคลใดกระทำการค้าประเวณีในสถานบริการของตน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสองพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเป็นปกติธุระ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นแปดพันบาทถึงสี่หมื่นสองพันบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง เป็นการจัดหรือยินยอมให้เด็กหรือเยาวชนอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำการค้าประเวณี ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองกึ่งหนึ่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา 11 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 เมื่อศาลได้พิจารณาถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้นั้นแล้ว เห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปี หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของผู้นั้นข้อเดียวหรือหลายข้อไว้มีกำหนดไม่เกินสองปีดังต่อไปนี้ก็ได้

- (1) ให้ไปรับการรักษาโรคตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด
- (2) ให้ฝึกอาชีพหรือทำงานเป็นกิจจะลักษณะ
- (3) ให้ละเว้นการเข้าไปในสถานที่ใด การคบหาสมาคม หรือการประพฤติใดอันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก
- (4) ให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าพนักงานที่ศาลกำหนดไว้เป็นครั้งคราว เพื่อเจ้าพนักงานจะได้สอบถาม แนะนำ ช่วยเหลือ หรือตักเตือนตามที่เห็นสมควร ในเรื่องการรับรักษาโรค ความประพฤติ และการประกอบอาชีพ

มาตรา 12 เมื่อความปรากฏแก่ศาล หรือความปรากฏตามคำแถลงของพนักงานอัยการหรือเจ้าพนักงานที่ศาลกำหนดตามมาตรา 11 ว่า ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติที่ศาลกำหนดตามมาตรา 11 ว่า ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติที่ศาลกำหนดตามมาตรา 11 ศาลอาจตักเตือนผู้กระทำความผิด หรือจะส่งตัวผู้นั้นไปรับการสงเคราะห์ที่มีกำหนดไม่เกินหนึ่งปีก็ได้

มาตรา 13 ให้อธิบดีจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ได้รับการสงเคราะห์ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด

ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยการสงเคราะห์ที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา 14 ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ขึ้น เพื่อให้การสงเคราะห์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้

อธิบดีมีอำนาจออกใบอนุญาตให้บุคคลใดจัดตั้งสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานสงเคราะห์ดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตที่ออกให้ด้วย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการออกใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา 15 ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยการทำงานและวินัยที่อธิบดีกำหนดโดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจลงทัณฑ์ดังต่อไปนี้

- (1) กักขังบริเวณไม่เกินครึ่งละสิบห้าวัน หรือ
- (2) ตัดหรือลดประโยชน์หรือความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้

มาตรา 16 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ สถานพยาบาลใดจะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปรับการรักษาโรค ณ สถานพยาบาลนั้นได้

มาตรา 17 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปฝึกอาชีพ ณ สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์จะเป็นการเหมาะสม และเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ อธิบดีมีอำนาจส่งตัวผู้รับการสงเคราะห์ไปฝึกอาชีพ ณ สถานที่นั้นได้

มาตรา 18 ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนีไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานพยาบาลที่อธิบดีส่งตัวไปรับการรักษาโรคตามมาตรา 16 หรือสถานที่ที่อธิบดีส่งตัวไปฝึกอาชีพตามมาตรา 17 หรือหลบหนีระหว่างส่งตัวไปสถานที่ดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 19 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีกเพราะมีความประพฤติดี หรือเพราะผู้มีหลักฐานควรเชื่อถืออุปการะหรือรับรองจะให้งานที่มีรายได้พอควรแก่การเลี้ยงชีพ อธิบดีมีอำนาจส่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ก่อนครบระยะเวลาที่ศาลกำหนดตามมาตรา 11 ได้ โดยให้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติที่ผู้รับการสงเคราะห์ต้องปฏิบัติเมื่อได้รับการปล่อยตัวด้วย

ถ้าผู้รับการสงเคราะห์ฝ่าฝืนเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจส่งให้ผู้นั้นกลับไปรับการสงเคราะห์ในสถานสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าจะครบระยะเวลาที่ศาลกำหนด

มาตรา 20 ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดให้มีสถานที่พักชั่วคราวสำหรับผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวได้พักอาศัยระหว่างรอการประกอบอาชีพหรือกลับภูมิลำเนาเดิม

ผู้รับการสงเคราะห์ซึ่งได้รับการปล่อยตัวตามวรรคหนึ่ง ต้องปฏิบัติ
ตามระเบียบการพักอาศัยที่อธิบดีกำหนดให้

มาตรา 21 ในการปฏิบัติราชการของอธิบดีตามมาตรา 13 วรรค
หนึ่ง มาตรา 16 มาตรา 17 และมาตรา 19 อธิบดีอาจมอบอำนาจเป็นหนังสือ
ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนในเขตจังหวัดนั้นก็ได้

มาตรา 22 ให้สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติปรม
การคำประเวณี พ.ศ. 2503 เป็นสถานสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 23 ให้ผู้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติปรมการคำ
ประเวณี พ.ศ. 2503 ซึ่งยังคงรับการสงเคราะห์อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บัง
คับรับการสงเคราะห์ต่อไปจนกว่าจะครบระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด

มาตรา 24 บรรดาประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออก
ตามพระราชบัญญัติปรมการคำประเวณี พ.ศ. 2503 ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไป
เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่ามีประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ
และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 25 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

ภาคผนวก (ค)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

เพิ่มเติมมาตรา 17 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 21 มาตรา 27 และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันมีสถานบริการเป็นจำนวนมากที่ดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี หรือฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย จนเป็นเหตุให้สถานบริการเป็นแหล่งมั่วสุมของเยาวชนหรือเด็กวัยรุ่น จากกรณีดังกล่าว จึงสมควรกำหนดมาตรการเสียใหม่โดยให้สถานบริการปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ และเพิ่มมาตรการในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งสถานบริการและการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งสถานบริการที่กระทำความผิดให้หนักขึ้นทั้งนี้เพื่อป้องกันการกระทำความผิดของผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติสถานบริการ
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่..) พ.ศ." เป็นต้นไป

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 17 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

"มาตรา 17 ทวิ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ต้องจัดให้มีป้ายแสดง ชื่อเท็จจริงเกี่ยวกับเวลาเปิดและปิดสถานบริการ อายุของผู้ให้บริการ จำนวนสูงสุดของผู้ให้บริการสถานบริการได้รับอนุญาต และชื่อเท็จจริงอื่นใดไว้โดยเปิดเผย และตามที่กำหนดในกฎกระทรวง"

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 21 ถ้าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

ถ้าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี หรือดำเนินกิจการสถานบริการโดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มี

อำนาจ ดังต่อไปนี้

(1) ถ้าเป็นการกระทำครั้งที่หนึ่งให้สิ่งพักใช้ใบอนุญาตสามสิบวัน

(2) ถ้าเป็นการกระทำครั้งที่สองให้สิ่งเพิกถอนใบอนุญาต

ถ้าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการที่ถูกพนักงานเจ้าหน้าที่สิ่งพักใช้ใบอนุญาตตามวรรคสอง ยื่นคำขอต่อใบอนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สิ่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต"

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 27 และมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

"มาตรา 27 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 17 ทวิ มาตรา 18 มาตรา 19 หรือฝ่าฝืนกฎกระทรวงตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท"

มาตรา 28 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 13 หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 16 ต้องระวางโทษปรับสองหมื่นบาท"

.....

.....

ลงชื่อ เชาวลิต สุขสวัสดิ์ ผู้เสนอ

(นายเชาวลิต สุขสวัสดิ์)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคสหประชาชาติไทย

ลงชื่อ วิจิตร ยอดสุวรรณ ผู้เสนอ

(นายวิจิตร ยอดสุวรรณ)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคสหประชาชาติไทย

ภาคผนวก (จ)
LEGAL ASPECTS OF AIDS IN THAILAND
BY
PROFESSOR TANIN KRAIVIXIEN

Distinguished Participants, Ladies and Gentlemen :

At present, AIDS is, in Thailand, principally governed by the Communicable Diseases Act, 1980, with two amendments, namely :

(i) The Announcement Number 2 of the Ministry of Public Health (1986), by which AIDS is declared a communicable disease subject to mandatory notification, and

(ii) Ministerial Regulation Number 11, 1986, issued under the Immigration Act, 1979, which prohibits aliens with AIDS from entering the Kingdom.

As far as the prevention, control and treatment of AIDS victims are concerned, unhappily, the present law is very inadequate, and where it applies, it is also ineffective.

Since AIDS has only recently been discovered, its several aspects are comparatively new to us, and quite different from those of familiar diseases. Such aspects are not covered by the present law which only deals with all communicable diseases in general. Amongst its serious defects are :

The present law aims at the prevention and control of AIDS, and not so much at the treatment and health care of AIDS patients;

The law does not recognize basic rights and privileges of AIDS victims, nor of those who contact AIDS through the treatment and care given to the AIDS victims in their charge;

AIDS victims and AIDS suspected patients are not allowed to have any occupation, let alone security of HIV infected employees against being discharged.

An expectant mother who is an HIV infected person is not allowed to have an abortion.

The law provides no legal framework for a comprehensive national AIDS prevention, control and treatment programme nor a national AIDS committee and appropriate funds for the purpose.

The fact that we lack such a comprehensive good and sound law on AIDS seriously hampers the development of national prevention and control of AIDS here, and deprives those with AIDS of their basic rights, and worse still, imposes on them numerous problems covering all aspects of life, both in the family, in society, and their employment.

To meet such pressing needs of the country, and of individuals with AIDS, a Bill on AIDS has been prepared and submitted to the Cabinet of Ministers by the Ministry of Public Health, and is now due to be put before Parliament for consider action. The details of this Bill and its outlook will be presented to you by Associate Professor Prasit Khovilaikul who is to talk immediately after me this morning.

Now I would like to draw your attention to another important aspect of the law on AIDS in Thailand, that is, the human rights and the law.

Let it be said at the outset that although Thailand is a state-party to the Universal Declaration of Human Rights of the United Nations Organization, it does not form part of the Thai laws. It is, however, an ideal guiding principle for the law-making in Thailand, Thus,

no one can take his case in which he claims that his human rights have been abused to a court of human rights as he can in Europe. Most of the human rights in the Universal Declaration are nevertheless recognized by the Thai constitution and by other laws as legal rights and they can be enforced in ordinary courts of justice as in all other cases in which a legal right is alleged to have been infringed.

Some people, especially those in academic circles, entertain the view that people with AIDS should have complete freedom to lead their own lives. There should neither be any restrictions on nor discrimination against them whatever. This is an ideal concept as far as the individual AIDS victim is concerned. As a matter of fact, this is also the policy of the Chulabhorn Research Institute which is to set up 4 rehabilitation centres for people with AIDS in the four regions of Thailand. These centres will be called " Barn Valairaksa", where HIV infected persons and persons with AIDS living in the region will be accommodated, and helped to face up to their conditions, and to make the most of the time that is left to them. Meanwhile they will be trained to help themselves by having an occupation in which they are gifted or able to learn, and to let them help their housemates in their needs. Every effort will be made to let them feel loved and wanted. They may come and go as they like. No restriction of any kind will be imposed on them providing that they behave themselves.

That is all very well when we are dealing with responsible people, assuming that the residents to be at Barn Valairaksa will be. But in the real situation admittedly not all people are responsible. As far as the

dealing with AIDS victims is concerned, there are those who have the "I couldn't care less" attitude whether they will pass on the deadly disease to their sexual partners or other people or not. Neither do they care whether or not they themselves may contract the disease. This may sound incomprehensible to many people. Unfortunately, there are so many cases among prostitutes, homosexuals, drug addicts, inmates in police cells and prisons. Of course, we do not want to discriminate against such groups of people, commonly known as "high-risk groups". But how can we reduce such risk from these irresponsible people to the bare minimum, for the general public must also be protected? In the new Bill on AIDS some protective measures for the victim's own good as well as for the safety of the public are provided with mild sanctions. Mandatory screening for HIV, and HIV testing and detention are to be gradually applied to those who have repeatedly failed to comply with the regulations relating to voluntary measures for the prevention and control of AIDS and treatment of HIV suspects, or known to be HIV infected persons, especially in high risk groups.

In principle, these provisions seem to represent a happy compromise between the two rivaling claims, that is, the human rights of the individual on the one hand, and the safeguard of society on the other. But in practice, this would however, present one of the most difficult problems for the authorities concerned, that is, how they can keep track of those in the high risk groups for control. Legalisation of prostitution, especially if all of the brothels were to run under license and prostitutes were to be licensed also, would not help

much. For that would not solve the problem of their effective control at all. On the contrary, a great number of prostitutes would go underground, and more important than that, those who might be classified as "high class call-girls" or even "call boys", would remain untouchable. These practical problems urgently need intensive studies and discussions by all concerned.

As far as law, as an effective measure against AIDS, is concerned, I would like to draw your attention to two other important points, namely :

(i) Laws of other countries may only serve as guidelines in the law making policy in one's own country, and nothing more than that, for the situation the temperament, social standards and values of people in each individual country are vastly different from those in others. Each country must therefore develop a framework of the law that best suits its own needs.

(ii) For effective prevention, control and treatment of AIDS, the law alone cannot do much, unless it is to be reinforced by the implementation of a well - prepared national AIDS programme and also by intensive and continuing health educational programmes. Yet, since AIDS involves untold suffering, bereavement and loss, AIDS problems cannot be completely solved, unless they are treated with understanding and compassion.

Thank you

พันตำรวจตรี สีนาท ประยูรรัตน์ เกิดที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- พ.ศ. 2516 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเตรียมทหาร
- พ.ศ. 2521 สำเร็จรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
- พ.ศ. 2522 สำเร็จนิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พ.ศ. 2524 สำเร็จปริญญาโททางรัฐศาสตร์ จากประเทศสหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. 2527 สำเร็จประกาศนียบัตรหลักสูตรพิเศษ จากวิทยาลัยตำรวจ เอฟ.บี.ไอ ประเทศสหรัฐอเมริกา

การรับราชการและการปฏิบัติราชการเป็นกรณีพิเศษ

- พ.ศ. 2521 เป็นรองสารวัตรสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลชนะสงคราม
- พ.ศ. 2524 เป็นรองสารวัตรปกครองป้องกัน สถานีตำรวจนครบาลดุสิต
- พ.ศ. 2524 เป็นรองสารวัตร แผนก 5 กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาลเหนือ
- พ.ศ. 2526 เป็นรองสารวัตร แผนก 5 กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาลใต้
- พ.ศ. 2531 เป็นสารวัตรสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ
- พ.ศ. 2526 เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการประสานงานวุฒิสภา เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะอนุกรรมการพิจารณากฎหมายเกี่ยวกับกรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. 2527 เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจพิจารณาข้อเสนอการปรับปรุงกรมตำรวจ
- พ.ศ. 2528 เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจ เพื่อศึกษาปรับปรุงการบริหารงานกรมตำรวจ
- พ.ศ. 2529 เป็นอนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการคณะอนุกรรมการปฏิบัติการตามมติของคณะกรรมการประสานงานวุฒิสภา
- พ.ศ. 2530 เป็นคณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการคณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อศึกษาโครงสร้างและระบบบริหารงานเด็กเยาวชนมวลชน ชุมชนสัมพันธ์ของกรมตำรวจ
- พ.ศ. 2531 เป็นเจ้าหน้าที่ในสำนักงานเลขานุการคณะกรรมการโครงการพัฒนา ดอยตุง จังหวัดเชียงราย

ประสบการณ์

- พ.ศ. 2523 คุมงานการบริหารงานเมือง , การบริหารตำรวจ และสหภาพแรงงาน ตำรวจ เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ฝึกงานด้านการป้องกัน และปราบปรามสถานีตำรวจเขตที่ 21 เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. 2527 คุมงานกิจการตำรวจ และกิจการภายในของกระทรวงการต่างประเทศ เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา